

Đề bài: trình bày suy nghĩ bằng một đoạn văn về **ý nghĩa của sự tự lập**

Bài làm

Có lẽ, trong những giờ học văn, điều khiến tôi rung động không chỉ là những kiến thức phân tích, mà còn là cảm giác như mình được bước vào một thế giới khác – nơi con người sống chậm lại, cảm sâu hơn và lắng nghe nhiều hơn. Văn học từ lâu đã không chỉ là nghệ thuật ngôn từ, mà là hành trình đồng hành cùng số phận, cùng nỗi đau, niềm vui và những khát vọng vượt thời gian. Mỗi khi cầm trên tay một tác phẩm, tôi không chỉ đọc bằng mắt mà còn bằng cả trái tim, để lắng nghe tiếng nói của người viết và cả tiếng vọng của chính mình. Từ đó, mỗi vấn đề được đặt ra trong tác phẩm lại là một cơ hội để suy ngẫm, để đặt câu hỏi và để chiêm nghiệm về những điều tưởng chừng rất nhỏ nhưng lại vô cùng sâu sắc trong đời sống con người.

Có những chi tiết trong văn học nhỏ đến mức dễ dàng bị bỏ qua nếu chỉ nhìn lướt qua bề mặt. Nhưng khi dừng lại để quan sát, để cảm, ta sẽ thấy trong đó là cả một lớp lang ý nghĩa, một mạch ngầm tư tưởng khiến người đọc phải trăn trở. Cũng như khi ta đọc một bài thơ, có thể câu chữ chỉ vài dòng ngắn ngủi, nhưng dư âm để lại thì dài rộng vô cùng. Những vấn đề được nhà văn đặt ra đôi khi không đưa ra lời giải, mà chỉ mở ra cánh cửa để người đọc tự bước vào, tự tìm kiếm câu trả lời cho riêng mình. Đó chính là vẻ đẹp đặc biệt của văn chương – vẻ đẹp của sự gợi mở, của chiều sâu tư tưởng và sự đồng cảm nhân văn.

Viết văn nghị luận văn học cũng giống như một cuộc đối thoại. Người viết không chỉ trích dẫn và phân tích, mà còn phải sống cùng tác phẩm, hiểu tâm hồn nhân vật, thấm thía từng khoảng lặng, từng tiếng nấc khê khàng mà nhà văn gửi gắm. Và chính trong quá trình ấy, người viết trưởng thành hơn, nhân hậu hơn, biết đặt mình vào vị trí của người khác để hiểu và yêu thương. Đó là lý do vì sao mỗi bài viết văn học hay không chỉ dừng lại ở việc trả lời câu hỏi “tác giả muốn nói gì”, mà còn mở rộng đến câu hỏi “tôi học được điều gì từ điều ấy”.

Với tôi, văn học chưa bao giờ là môn học chỉ để ghi nhớ. Nó là khoảng trời tự do nơi người ta có thể bay bổng với suy nghĩ của mình, có thể cảm và hiểu theo cách rất riêng. Và khi ta thực sự sống trong thế giới ấy, từng vấn đề tưởng như xa lạ lại trở nên gần gũi, từng chi tiết nhỏ cũng có thể khiến lòng mình lay động. Đó là khi văn học làm tròn sứ mệnh của nó: soi chiếu tâm hồn người đọc, mở ra những vùng sáng mới trong nhận thức và cảm xúc.

Có lẽ vì thế, tôi luôn trân trọng từng giờ học văn, từng trang sách đã đọc, và cả những lần được ngồi viết ra suy nghĩ của chính mình về một vấn đề nào đó trong tác phẩm. Bởi đó không chỉ là một bài làm, mà là một khoảnh khắc tôi được sống thật – với cảm xúc, với tư duy, và với một trái tim biết rung động trước cái đẹp. Và với tôi, điều đó mới chính là giá trị lớn nhất mà văn học mang lại.